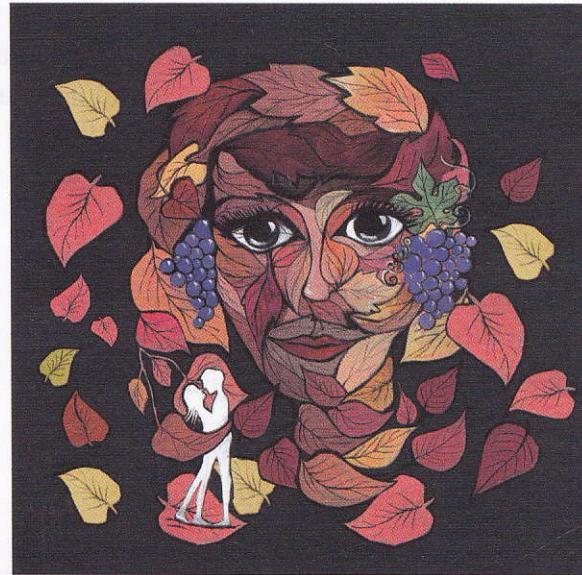

Totuși toamna

Prefață 4	Amurgul dimineții de toamnă 64	Întomnare 107
Totuși toamna 6	Cosaș în fân 66	Singuri 108
Copaci fără pădure 8	Coridor 68	Marea se-nchide 110
Destin când vine toamna 10	Cădere-a sus 69	Toamna-mpotrivirii 112
Condamnarea la toamnă 12	Coji de nuci și mieji de nuci 70	Fenomen 114
Toamna-n București 14	Pastel de toamnă 72	Colind la moartea verii 115
Moment de cumpăna 16	Şantier, toamna... 73	Onomatopee de struguri copți 116
Copilărie cu must 18	Taine de toamnă 74	Iubito, vine toamna 118
Toamnă în grădina de vară 20	Te iubesc 76	Frumusețea mustului 120
Blues de dragoste 22	Toamnă-n Bihor 78	Se termină vacanța 121
Romanță de toamnă 24	Cântec de toamnă 80	Toamnă fără rude 122
Lemn de foc 27	Toamnă absolută 82	Destin de cereale 123
Viciul toamnei 28	Trandafirul de toamnă 84	Inimă cu impresii de toamnă 124
Dor de scufundare 30	Scoatem cartofii, punem părinții 85	Podgoria ilegală 126
Hipnoză de toamnă 33	Din an în an ni-i tot mai iarnă, toamna 86	Copacul și frunzele 127
Frunza 34	Tratament de toamnă 88	Accente de toamnă 128
Struguri din copilărie 35	Copac și frunză 90	Toamnă, la Craiova 130
Vin vechi de masă 36	A iubi, toamna 91	Amor cu struguri copți 132
Lacrimi pentru tatăl învins 38	Noapte de dragoste cu struguri copți 92	Frunza de anul trecut 133
Dor de Bacovia 40	Frunză din toamna părinților 94	La noapte vine toamna 134
Pastel de toamnă 42	Toamnă fără flăcări 95	Adeverință 136
Mere și rouă 44	Altă toamnă absolută 96	Toamnă oceanică 137
Ora strepezită 45	Cocorii deasupra nucilor 98	Toamnă la Filiași 138
Opriți această frunză 46	Chei 99	Vlad și frunzele 139
Lacrimile 48	Desfrânare de toamnă 100	Dincolo de crengi 140
Pastel pierdut 49	Împăcarea 102	Amintirea 141
Romanță de toamnă 50	Vârste cu struguri 103	Eu cad cu toamna 142
Vinul viei condamnate 52	Dor de părinți 104	Toamna la Potoci 144
Jale de toamnă 54	Coș de struguri 106	Convalescența unei frunze 146
Toamna pentru fiecare 56		Noaptea în sat 148
Tutun și gutui 58		Cu chip de pace 149
Septembrie de miere 59		Plecăm din Năsăud 151
Ca o reverență, frunza 60		Acum să iubești 152
Toamna ca o revanșă 62		

Totuși toamna

Şi, totuși, vine toamna

Şi, totuși, vine toamna

Şi tu o simți și o îngâni

Şi, totuși, vine toamna

Şi, totuși, vine toamna

Şi, vai, suntem bătrâni.

E încă verde iarba pe coline

Şi zilele nu s-au scurtag de tot

Şi cineva c-un sac în spate vine,

De sus, din munți, ca de la un complot.

Porumbul are încă dinți de lapte,

Albinele se-ngrăuiază-n zbor,

Văratec plouă-n fiecare noapte

Şi greierii mai cântă până mor.

Cojoacele n-au coborât din poduri,

Iubirile n-au coborât din vis,

Se coc gutui în foarte multe moduri,

A le mușca e încă interzis.

În clăi de fân miroase-a foc de floare,

Cerboacele nu caută mascul,

În aguride, pivnicerul moare,

Mai este pân-la nuntă timp destul.

Deva - Geoagiu, 13 august 1995

Copaci fără pădure

*Spune-mi, pădure cu frunza rară,
Unde-i iubirea de astă-vară,
Nu știe iarna să se îndure
De noi, copacii fără pădure.*

În povestea copacilor goi,
Scârțâind într-o singură ușă,
Este vorba de noi amândoi,
Este vorba de foc și cenușă.

Doi copaci fără frunze pe drum,
După cum îi privește înaltul,
Doi copaci prin sărutul de scrum,
Aplecându-se unul spre altul.

Toată vara a fost numai foc
Și-au fost stele în nopți fără stele
Și, prin toamna șederii pe loc,
Cade ultima frunză spre ele.

În zadar către tine întind
Niște crengi ce-mi fuseseră brațe,
Alte uși se aud scârțâind,
De tomnatecul vânt să se-agățe.

Nu mai suntem decât doi copaci,
Vor veni tăietori să ne tundă,
Vor lua crengi toți copiii săraci,
Pentru flacăra lor muribundă.

Și, chiar dacă mă vei mai iubi,
Peste crivățul iernii ce vine,
Fără brațe, cu ochii pustii,
N-am să am ce întinde spre tine.

*Cozia - Râmniciu Vâlcea,
5 august 1994*

Destin când vine toamna

*Desfrunziri, eu mai mor, tu mai mori,
Înfrunziri și-nviem uneori
Nu-mi ajungi
Și n-avem timp în fiecare scurtă zi,
Așteptăm nopți mai lungi,
Să ne putem și noi iubi.*

Mi-a căzut pe gură frunza
Unui ultim arbor frânt,
Moare vara, moare vara
Și vine toamna pe pământ.

Ia-ți pe umeri haină groasă,
Ia-ți flanelul tău răsfârât,
Moare vara, moare vara
Și vine toamna pe pământ.

Unde e căldura verii,
Pașii noștri unde sunt,
Moare vara, moare vara
Și vine toamna pe pământ.

Mi-a căzut în noapte mâna
Când am vrut să te descânt,
Moare vara, moare vara
Și vine toamna pe pământ.

Deva, august 1995

Condamnarea la toamnă

*Nu e toamnă cum ești tu,
vara mea de suflet, nu,
singur sunt, pe pământ,
vara decăzu.*

Dacă pădurea ne condamnă
la nostalgie, fără rost,
e toamnă, vara mea, e toamnă,
aşa cum poate n-a mai fost.

Atâtea taine nepătrunse
ne cad în brațe la un semn
și suntem îmbrăcați în frunze
și căptușiți c-un fel de lemn.

În râu sunt două lăzi cu bere,
pe foc s-a pus un ultim vrească,
trec cerbi frumoși, bolnavi de fiere,
către cerboace care nasc.

Și ziua e atât de mică
încât n-ai vreme de-un salut,
și-un fum noptatec o complică
și săptămâna a trecut.

Mai e în tot un pic de vară,
dar pături aspre ne-nsoțesc,
la orice drum mai lung afară
prin clăi de aburi nefiresc.

Mai am senzația că toate
pot fi și altfel decât sunt,
dar munții-mi pun poveri în spate
și simt că port pe tălpi pământ.

Acum și fiarelor li-i foame
și ies lunatece la drum,
pădurea este numai drame
și-o mai salvăm cu câte-un fum.

Dar ea, deodată, ne condamnă
la nostalgii și la păcat,
e toamnă, vara mea, e toamnă,
și-atât de singur m-ai lăsat.

18 septembrie 1988,
Valea Semnelor (Vârciorog)

Toamna-n București

S-au desfrunzit copacii-n București
Ca într-un fel de lacrimariu rece,
Pe fâlfâit de aripi îngerești
Al nostru suflet către ceruri trece.

Pe zare ard corăbii de vikingi,
În noi e miazzăzi cât se mai poate,
Dar eu mă sting, văzând cum tu te stingi,
Și toamnei am să-i spun singurătate.

Au ruginit statuile călări,
Din veac în veac îmbătrânește fierul,
Pe-afară, prin cetate, sunt lucrări
Și-n pomii goi s-a prăbușit tot cerul.

Tu ce mai faci? Nu e aşa că eşti?
Că despărțirea noastră e o farsă?
S-au desfrunzit copacii-n București,
De prin grădini miroase-a frunză arsă.

Și noaptea vine repede de tot,
În turnuri se aude ora veche
Și aripile noastre nu mai pot
Pereche să mai stea lângă pereche.

Eu ce mai fac? M-ai întrebat ceva?
Ocnași de sare către tâmpale-mi urcă,
Deodată, cu o frunză ce cădea,
Un telefon a mai căzut în furcă.

Ne-apropiem de cea mai scurtă zi,
Ne va cuprinde cea mai lungă noapte,
Distant și tăinuit ne vom iubi,
La pâlpâirile gutuii coapte.

Tu ce mai faci? Nu e aşa că eşti?
Ce zvonuri ai mai auzit de mine?
Da, am venit cu toamna-n București,
Și sufăr și iubesc și-mi este bine.

A stylized signature or logo consisting of a square frame containing a circular emblem with a cross-like shape inside.